

Rybergska fiaskot.

Det var en gång stalldrängen Anders Ryberg på Vegeholm, en karl som hade både ett glatt lynne och ett svårslaget intresse för brännvin. En dag fick han det fina uppdraget att hämta greven vid stationen i Åstorp. Vanligtvis var detta ett tillfälle då den blanka herrgårdsvagnen kördes fram, med putsade selar och hästarnas manar noggrant kammade.

Men denna gång hade Anders otur. Hans arbetskamrater, som ville driva gäck med honom, hade låtit bli att sela på den fina vagnen. I stället stod där en gammal kistvagn – den sort som vanligen användes till att köra dynga eller potatissäckar. Arkitekten bakom skämtet var ingen mindre än jägaren Joel Pålsson, en man som sällan lät en chans till rackartyg gå förbi.

Ryberg, som redan tagit sig stadiga styrketårar, det var ju avlöningsdag, märkte inget. Han vinglade upp på kuskbocken och satte av mot stationen.

När tåget stannade i Åstorp och greven trädde ut på perrongen, möttes han av synen av sin dräng på en väl använd kistvagn, dragen av en inte alltför entusiastisk häst.

Greven spärrade upp ögonen, fäktade med käppen i luften och utbrast:
– Aldrig i livet att jag sätter mig i den där skamvrån till vagn!

Och så blev det. Greven vägrade bestämt och började i stället promenera hemåt, rak i ryggen, längs hela vägen från Åstorp till Vegeholm.

Bakom honom skramlade Ryberg med kistvagnen, allt mer generad.

Och Joel Pålsson? Jo, han satt nog senare samma kväll i köket på Vegeholm, log nöjt för sig själv och konstaterade att detta skulle bli en historia värd att berättas om och om igen.